

en vidt fremskreden Nervøsitet. Efter de sidste Ord faldt hun i heftig Graad og sad nogen Tid med et Kniplingslømmetørklæde for Øjnene.

Per følte sig ilde tilmode og sagde ingenting. Han kunde stadig ikke overvinde et vist Ubehag ved at blive mindet om sit Forhold til den ekscentriske Selvmorder.

„Ja, jeg har haft megen Sorg,“ vedblev Baronessen, da hun var kommen lidt til sig selv. „De maa derfor give mig Lov til at græde . . . Som De maaske veed, har Vorherre nu ogsaa taget min ridderlige Husbond bort fra min Side og stillet mig ganske ene.“

Per fandt det rigtigst at tilkendegive sin Deltagelse ved en Hovedbøjning.

„Jeg vil nu sige Dem, Hr. Sidenius, at jeg oftere har tænkt paa at skrive til Dem, — ogsaa paa min Søsters Vegne — for at De dog ikke skulde tro os ligegyldige for Deres Vel. Men jeg kunde aldrig rigtig samle Mod dertil. Og De vilde vel ogsaa helst have været fri for at korrespondere med en Dem vildfremmed og maaske ganske ligegyldig Dame —.“

Per tvang sig til at fremmumle en hastig Indvending.

„Ja, ja . . . Oprigtig talt, jeg havde vist heller ikke ulejlighet Dem med noget Besøg idag, dersom ikke . . . ja, jeg kan ikke lade være med at sige det . . . da jeg idag kom ud paa Kirkegaarden og saae de dejlige, ganske friske Blomster paa min Broders Grav, kunde jeg jo nok forstaa, hvem det var, der paa en saa smuk Maade havde mindedes hans Dødsdag, og jeg følte en uimodstaaelig Trang til at se Dem og bringe Dem min Tak, fordi De med en saa trofast og — tør jeg sige? —